

Владимир Ђурић Ђура

НЕЖНИ ОПЕРАТЕР

Уредник
Зоран Колунџија

Фотографија на корици
Marko Pavlichenko, Unsplash

Владимир Ђурић Ђура

НЕЖНИ ОПЕРАТЕР

– роман –

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

Трагедија генија...

Соба 3327 у хотелу „Њујоркер”, на Бадње вече 1943. по јулијанском календару била је необично тиха. У овој уској маленој соби са два кревета, српски научник Никола Тесла провео је последњих десет година свог живота, преко дана радећи у суседној соби 3328. Мали сеф у спаваћој соби служио је да у њега стави драгоцене документе. Биле су ту разне скице, пројекти машина и мотора који су радили уз помоћ бесплатне енергије из јоносфере, механизми како да се овлада и путује кроз време. Многима су били плен ови списи, а неки су баш чинили све да их се домогну...

Тесла је био човек који је измислио нови свет – свет технике; геније какав се ретко рађа. Тајне службе су га пратиле. Опасни људи су знали да овај проналазач није само укротио фамозне наизменичне струје и осветлио свет, већ да у својој глави чува планове тајног оружја разорне моћи.

Ближио се крај рата, а Теслино оружје могло је да одлучи о томе ко ће бити победник – Хитлерова Немачка са једне, или савезници са друге стране.

Хотел „Њујоркер”, арт деко бисер Осме авеније, због загоњеног Тесле често су посећивали агенти моћних сила Америке, Британије, Русије и Немачке. Сви ти тајни агенти, шпијуни, белосветски мешетари, знали су шта се крије у соби српског научника. Тамо су били планови за будућност. Ником није било свеједно.

На самом почетку Другог светског рата, Тесла је нудио америчком председнику Рузвелту модификована и још моћнија торпеда, која би тако савладала Немачку у биткама на мору. Када је он то одбио, пројекат су 1939. године купили Немци. Немци су тада, захваљујући Теслом пројекту торпеда са турбомоторима, задобили примат на мору.

Потом је за време Другог светског рата, Тесла наставио да продаје своје патенте немачким компанијама које су се, попут Телефункена, фантастично развијале. Неке ствари током истог рата, давао је бесплатно из само њему знаних разлога.

Водио је преписку са земљакињом Маријом Оршић из тајног друштва *Врил*. Две године је фатална плавуша од Тесле добијала писма са нацртима летилица које би се кретале уз помоћ антигравитације и Врил енергије, па их је прослеђивала технологу Оту Шуману. Говорила је да су јој те скице у медијумском трансу диктирале ванземаљске интелигенције са Алдebarана. Немачки ракетни програм тако је прикривено направљен уз помоћ генија из Лике. Свакако су агенти немачке тајне службе имали много разлога да га често посећују.

Када је у једним новинама обелоданио да поседује планове за израду „оружја смрти” ратне агентуре су просто појуриле за њим. Хитлер и Стаљин били су највише заинтересовани за разорне „касне радове” Николе Тесле. Стога су га Хитлерови агенти Ото Скорцени и Рајнхард Гехлен, посетили 6. јануара 1943. у соби 3327. Посредник за разговор са старим научником који је неколико недеља због исцрпљености углавном лежао у кревету, био је његов лични секретар Џорџ Серф. Агенти су разговарали неколико сати са Теслом који није желео да им открије план за своје „оружје смрти”.

Изгледа да је својевољно одлучио да Немачка изгуби рат, иако је уз његову помоћ историја могла да буде другачија. Одлу-

---

ку да прекине своју сарадњу са Немцима донео је још у јесен 1942. године када се састао са краљем Петром II Карађорђевићем. Тада је младом Петру рекао да веома подржава оно што је његов претходник Краљ Мученик Александар створио, те да Југославија мора да се одбрани од Хитлера, који ће пропасти.

Гехлен је у стилу лукавог бизнисмена покушао да га поткупи са великом свотом новца, но Тесли новац у том моменту више није био најважнији. Предосећао је свој крај и знао је да су пред њим губитници. Опасни Хитлеров убица Скорцени није имао више стрпљења и угушио је Теслу јастуком. Обукао је Теслу у црно одело, ставио га онако мртвог у седећи положај, те му прекрстио обе руке на грудима. Гехлен је покупио садржај малог сефа у спаваћој соби и ставио га у свој метални кофер.

Необично Бадње вече није се завршило када су агенти ужурбано напустили собу. Теслино тело је светлuczало док су кроз прозор продирали зраци месечине. Вртлог разнобојних таласа попут узвишене рајске светлосне фонтане, бојио је собу, одбијајући се о раскошне арт деко детаље. А птице, сребрне птице, кружиле су изнад хотела.

Духови мртвих...

Кућа Астора Мордекаја у улици Станка Врза 40 у Београду, била је надомак Новог гробља. 10. априла 1944. није било пријатно помислити да су духови мртвих могли лутати до куће старог јеврејског антиквара, али га мртви нису плашили. Стари Астор се више плашио оних који су живи.

У окупираном Београду, немачки окупатори нису имали милости према Јеврејима. Богати Јевреји често су преко ноћи нестајали без трага, а њихова имовина била би просто покрадена. Астора нису дирали, али је његов син Јожа окарактерисан као партизан, те је одведен са супругом у логор Матхаузен. Осим Астора, у животу су оставили и његову унуку Естер.

Наци генерали су знали да је стари Мордекај најбољи проценитељ уметничких слика на Балкану, а такви људи су им били од користи. Многи Хитлерови саборци су лако дошли до скупочених уметничких слика и предмета. Просто су похарали европске музеје и отели све што је вредно. Астор је после кратке провере, тачно знао да ли је нека слика оригинал или фалсификат, те колика јој је вредност на тржишту уметнина. Уживао је у свом раскошном дому, где су свуда по зидовима висиле слике. Стари предмети и ретке књиге били су распоређени по бројним стакленим витринама. Његова сефардска породица Мордекај живела је у Београду од краја XVIII века. Асторов деда Рав Ави био је упућен у генетско стабло Мордекаја. Пре Београда живели су у Немачкој, а пре тога у Шпанији.

Сви у породици сматрали су да потичу од легендарног Мордекаја из библијске „Књиге о Естер” од племена Венјаминовог. Бавили су се продајом слика или скупоценог намештаја. Асторов отац, деда, чукундеда, сви су се бавили истим послом и преносили знање својим наследницима. Били су нека врста живе енциклопедије историје уметности. Стара кућа била је препуна ствари, попут антикварнице: било је ту старог драгоценог намештаја, тешке храстовине, персијских тепиха, драперија од броката, сребрних менора, витрина са ретким књигама у кожним повезима, док су на зидовима висиле слике Боре Баруха, Леона Коена, Моше Пијаде.

Нацисти су више пута претресали кућу Астора Модекаја тражећи скупоцене слике ренесансних мајстора, али нису ништа пронашли. У старинској прашњавој кући, било је скупоцености, али не онаквих какве су фирерови следбеници тражили. Мордекаји су умели да сакрију своје вредне ствари и да ћуте до гроба. Наци официрима задуженим за претрес никада не би пало напамет да стари Астор има рођеног брата који живи у трошној кући, готово шупи, у истој улици. Неколико улаза ниже налазила се Јахудина страћара, кога су сви знали као лимара који израђује олуке. Комшије су га звале Лимени, мислили су да је Египћанин. Нико не би рекао да је Лимени заправо Јахуда Мордокај Јеврејин. Нико не би ни претпоставио да се у подруму страћаре налази челични сеф са двадесетак драгоцених слика, међу којима и оне ренесансних мајстора. Свакако су се куће браће Мордекај разликовале ко небо и земља.

Но, ноћ је била злокобна. Наци официр Рајнхард Гехлен лако је пронашао кућу старог Астора. Са металним кофером у руци зазвонио је на капију. Дувао је јак ветар и спремила се олуја. Незваном госту, врата је отворила млада Асторова осамнаестогодишња унука Естер. Одевена у тегет хаљину од свиле,

дуге црне косе, крупних зелених очију и благо закошеног кратког носа, личила је на оријенталне лепотице. Гехлен ју је погледао својим увек сумњичавим очима, а искра страсти појавила се у њима. Официр у најбољим годинама, кратко подшишан, плавокос одевен у црно одело, затражио је разговор са Астором Мордекајем. Рекао је на немачком да је високи официр, а она га је добро разумела. Њена породица дошла је из Немачке и стари су говорили тај језик. Њен отац Јожа виолиниста и њена мајка Ени, учили су немачки у школи.

Естер је пропустила странца у хол куће и отишла у велики салон где је деда Астор седео за писаћим столом од ораховине и преписивао делове Кабале. Обавестила је деду да има госта. Астор је устао лагано држећи се за кичму која га је мучила последњих тридесет година. Одевен у љубичасти кућни мантил кренуо је да дочека Гехлена. Млада Естер пропустила је незнанца у велики салон и презривим погледом ставила му до знања да није добродошао. Била је импулсивна, дивље крви, дубоко у себи мрзела је немачке окупаторе који су јој пре две године одвели оца Јожу и мајку Ели. Тајно се састајала са члановима партизанског покрета отпора. Желела је да се освети за смрт оца и мајке у Матхаузену, али се плашила да ће је нацисти разоткрити и да ће убити и њу и деду.

Дух побуне пламтео је у њеним грудима када ју је Астор замолио да донесе неко пиће за госта. Отишла је у трпезарију без одговора. Гехлен се представио Астору, а стари Јеврејин је одмах знао да је овог пута у његовој кући крупна зверка. Шеф операција Вермахта за Источну Европу сео је на велики барокни двосед преко пута писаћег стола. Са занимањем је гледао слике које су висиле на зидовима. Коментарисао их је бираним речима. Асторов немачки био је довољно добар да би могао да схвати језичке финесе припадника високих Хитлерових

структура. Пруска школа. Када је Немац отворио кофер који је ставио на плишану навлаку двоседа, Астор је угледао уrolану слику, као и велики број цртежа.

– Господине Асторе Мордекај, врло добро знам ко сте Ви. Ја сам веома добро обавештен човек. Знам зашто су Вас наши војници сачували свих ових година у Београду. Ви сте један од ретких стручњака за скупочене слике на овом делу Балкана који се заиста разуме у њихову праву вредност. Такав човек нам је драгоцен – рекао је Гехлен.

– Хвала, господине Гехлен. Како бих могао да Вас услужим? –љубазно му је одговорио стари Мордекај седајући за писаћи сто.

Искусни обавештајац желео је да што пре пређе на ствар. Скинуо је врпцу са слике и размотао је. Када је Астор угледао слику поново је спонтано устао.

– Ван Гог „Звездана ноћ”. Зар та слика није у сталној поставци Музеја модерне уметности у Њујорку од 1941. године? – питао је.

– Била је док је моји људи нису заменили фалсификатом. Ово је чудесна слика и када је гледам, осећам неку посебну моћ. Господине Мордекај, даћу Вам ову слику на процену. Знам да ћете врло брзо утврдити да је у питању оригинал. Такође, у коферу имам разне цртеже научника Николе Тесле, не знам да ли сте чули за њега?

– Нешто мало знам о том изузетном научнику и иноватору. Чуо сам да је преминуо прошле године. Писало је у новинама. На сахрани је свирао мој стари пријатељ Златко Белоковић, који је учио виолину и мог сина... – застао је Астор усред реченице.

– Жао ми је због трагедије везане за вашег сина и његову супругу.

– То се сад не може исправити. Тесла је волео Шубертову песму „Аве Марија”. То је заиста првокласна музика – додао је старац.

Гехлен је ставио Ван Гогову слику на велики сто. Астор ју је причврстио са две масивне кристалне пепељаре, да се не би савијала.

– Слажем се за Шуберта, велики геније. Тесла, Ван Гог, превише генија у овој причи. Ипак, пређимо на ствар. Очекујем да процените праву вредност ове слике, као и да погледате Теслине скице. Имају ли неку вредност – рекао је Гехлен.

– Наравно, учинићу то. Ипак, требаће ми за то неко време, можда и неколико сати. Да ли бисте за то време можда попили пиће у трпезарији. Моја унука Естер ће Вас свакако услужити боље него ја. Потребна ми је добра концентрација. Лакше би ми било да останем сам, ако ме разумете – погледао је Гехлена у очи.

Стари Астор је за Гехлена био ауторитет и ценио је његов став. Војници цене ауторитет професионалаца и лако послушају њихове молбе. Стога је климнуо главом и отишао из великог салона у трпезарију.

Тамо је затекао младу Естер која је стајала поред великог стола. Сто и столице били су од пуног дрвета са резбаријама са стране. Естер је понудила госту да седне за сто или да пређе у мали салон у ком је био камин. Гехлен је сео на чело трпезаријског стола.

– Спремила сам вам чај – рекла је Естер.

– Нисам тражио чај. Имате ли ракију или коњак? – безобразно ју је погледао Гехлен.

– Коњак, да... донећу коњак – тихо је рекла и отишла у кухињу.

Гехлен је разгледао слике у трпезарији. Биле су то релативно безвредне слике локалних сликара. Немачки обавештајац

се добро разумео у праву уметност. Знао је да стари Мордекај сигурно не би држао скупочене слике на зидовима своје куће. Претпоставио је да, уколико и поседује неку вредну, чува је на неком недоступном тајном месту. Вероватно би после неколико сати његовог испитивања, комбинованог са блажим методама мучења, стари Јеврејин попустио и одао где чува драгоцености. Али сад није било време за то. Гехлена су мориле друге бригае и друга сазнања. Његов фирер није желео да слуша његове савете и процене са Источног фронта. Напад на Совјетски Савез није био паметан. Био је сигуран да ће Хитлер изгубити рат. Савезници су се сувише оснажили, а Немачка много ослабила. Биће му потребна излазна стратегија да би преживео уколико пропадне Трећи Рајх. Информације које је имао похранио је у десетак кофера, попут овог ког је донео у Београд. Моћи ће да уцењује било кога ко завлада после Хитлера, да покуша себи да купи време.

Друга ствар биле су ретке слике велике вредности које је поседовао, оне му заиста могу омогућити леп живот у заветрини. Гехлен је у том тренутку знао много више од Хитлерових бројних астролога. Имао је најмоћнију шпијунску мрежу у источној Европи.

Севнула је муња и накратко је нестало струје. Ускоро се вратила Естер са кристалном чашом и боцом коњака. Сипала је Гехлену пиће.

– Изгледа да ће бити олујна ноћ, а ја не волим да пијем сам. Био бих веома срећан да донесеш чашу и за себе. Много си лепа млада девојка – рекао је смешкајући се мало усиљено.

– Не пијем – одбрусила је Естер.

Брзим потезом Гехлен је принео чашицу уснама. Попио је мало коњака и наставио да провоцира црнокосу лепотицу.

– Добар коњак. Твој деда заиста има добар укус. Веома ценим његов рад. Лично сам био веома заинтересован за јев-

рејску митологију. Знам одлично „Књигу о Естер” по којој си добила име. Да ли ти мислиш да је Естер била курва? – почео је Гехлен са провокацијама.

– Ја Вам нисам више потребна – рекла је тихо.

– Инсистирам да ми правиш друштво, јер ћу у супротном морати да сметам твом вољеном деди. Можеш да бираш. Не желим да будем сам у овој трпезарији, окружен непознатим сликарима – причао је Немац.

Почело је све више да сева и да грми. Естер је стајала поред једне витрине у трпезарији, где се налазио сребрни есцајг. Осетила је велики бес, јер је непознати нацистички војник почео са увредама.

За њен народ митска Естер била је светица, жена која је спасила јеврејски народ. Гехлен се смешкао. Брзо је попио једну чашицу, па сипао другу. Говорио је Естер о Јеврејима као раси која је проблематична. Помињао је и протоколе који су аријевцима дале дозволу да над Јеврејима врше геноцид. Трабуњао је као неку теорију завере и говорио интелектуалне фразе које Естер није добро разумела. Причао је скоро сат времена.

Већ добрано пијан, почео је да објашњава како су њену мајку Ели и оца Јожу његови војници морали да пошаљу у логор Матхаузен. Тражио је од Естер да му доспе још коњака. У њој је све горело. Није знала неке детаље које је Гехлен говорио о њеним родитељима. Почела је да плаче. Гехлен је дубоко у себи имао садистичку црту и њен плач га је само потакао да буде још грубљи.

– Видео сам фотографију на којој је био твој отац. Пола сата касније, послали су га у гасну комору – рекао је.

– Доста! – вриснула је Естер.

– Био је добар виолиниста, колико сам чуо. Нажалост, тешко је поднео када су га раздвојили од твоје мајке коју су послали у другу комору – рекао је и тражио још коњака.

Естер је заплакала и сипала му пиће дрхтећи. Просула је мало по столу. Гехлен ју је, већ пијан, ухватио око струка и привукао себи. Она га је одгурнула и притрчала витрини. Гехлен је скочио на њу. Гром је ударио у близини. Пиће му је мало помутило разум, али га је млада Естер потпуно пореметила. Желео је да је поседује. Нагон га је терао да то учини истог трена. Њено затегнуто тело, дискретни мирис сандаловине, електрицитет ког је било и превише у кући Мордекаја, натерали су га да је дохвати. Естер није вриштала док јој је завртао руку. Из плача је нагло прешла у неки сулуди смех – смех од страха – када је слободном руком дохватила сребрни нож и замахнула ка Гехлену.

– О, па то је у питању млада кучка – рекао је Гехлен.

– Убићу те, одлази из наше куће! – викнула је Естер.

Гехлен је као истренирани командос скочио на њу, као пантер када уграби плен. Спретним ударцем избио је нож из њене руке и оборио је на под. Ко зна из каквог разлога Естер није тражила помоћ, није викала. Опирала се кратко када је осетила влажан језик немачког обавештајца у својим устима. Грубо ју је окренуо на бок и савио једну руку. Подигао је њену хаљину и снажним покретом поцепео гаћице. Естер је ћутала и препустила се његовом грубом „миловању”. Громови су тутњали као мрачни камиони, муње су цепале небо.

Узбуђени Гехлен је узео њену невиност са бока, држећи јој крагну око врата левом руком. Губила је дах и борила се за њега, док ју је силовао. Заједно са последњим Гехленовим трајајима сладострашћа, несхватљиво јак гром пропарао је ноћ. Оставио је Естер на поду и лагано се повукао уназад.

Млада девојка је брзо устала. Брже-боље је побегла у кухињу, одакле је из стола извукла пиштољ. Притрчала је Гехлену који се придизао и пуцала. Погодила га је у раме и крв је

прснула. Гехлен је почео да бежи. Естер је поново пуцала и промашила. Вешти обавештајац искочио је кроз стакло кухињског прозора. Трчао је по киши низ двориште. Естер је поново пуцала. Астор се појавио на вратима трпезарије.

– Убићу ђубре фашистичко – викала је избезумљена Естер.

У дворишту се појавио домар Мита у друштву два припадника покрета отпора. Мита је имао пушку, а младићи револвере. Притрчали су прозору и питали Естер ко је човек у кога је пуцала. Она је рекла да је фашистички генерал, који је покушао да је силује. Мита је са момцима појурио у правцу Новог гробља куда је побегао Гехлен. Док је стари Астор грлио уплакану Естер, она је хистерично понављала да су јој мама и тата отровани.

Гехлен је трчао по Новом гробљу. Марамicom из сакоа је притискао рану на рамену. Срећом, метак је само окрзнуо његово раме и крв се зауставила. Видео је светла батеријских лампи на гробљу и чуо повике оних који су га јурили. Сакрио се у једну свеже направљену хумку и прекрио се већ иструлелим цвећем. Киша је непрекидно лила још неко време. Мита и момци пројурили су поред хумке и нису га пронашли, а ускоро се појавила и једна немачка патрола. Четири есесовца са машинкама изашла су из војног возила, док је киша све јаче добовала по њиховим шлемовима. Мита је са партизанима само брзо напустио гробље. Гехлен је сачекао да се ствари смире. Престала је киша и почело је да свиће, када је отишао пешице до хотела Метропол у ком је одсео у Београду. Није желео да прави драму од догађаја који је преживео. Знао је да би његова интервенција значила крај породице Мордекај. Нацисти би на лицу места убили и Астора и Естер. Потом би Гестапо претражио кућу и пронашао кофер са драгоценостима који је оставио. Вероватно би Ван Гог завршио у Геринговим рукама. То није желео.

Сам је себи превио рану од метка који је само мало окрзнуо раме. Имао је среће да га малолетна Естер није убила. Њен мирис и млада глатка кожа мотали су му се по глави. Био је очаран јеврејском лепотицом, без трунке кајања због почињеног силовања. Ујутру је отишао до Генералштаба, где својим подређенима није рекао ништа. Сем да се јако жури. Већ истог поподнева обезбеђен му је приватни авион којим се вратио у Берлин.

Астор Мордекај остао је са драгоценостима које му је оставио Гехлен. Ту је била слика Ван Гога „Звездана ноћ” огромне вредности, као и бројни цртежи Николе Тесле, који старом Астору Мордекају нису значили ништа. Брзо је одлучио да однесе кофер са драгоценостима три реда кућа ниже у трошну кућу његовог брата Јахуде. Естер је прећутала да је силована. Тек шест месеци касније када је њен стомак био видљив, открила је деди Астору да је трудна. Лагала је Астора да је дете добила са пољским емигрантом партизаном који се звао Штефан. Њена жеља је била да се мушко дете тако зове.

Фатални порођај...

Ноћ 10. Јануара 1945. била је хладна и ветровита када се Естер породила и добила сина Штефана. Ништа необично за месец јануар. Била је пресрећна јер је Штефан био црн на њу, са зеленим очима и са благо повијеним носем. Осећала је да нешто са порођајем није било у реду. Имала је јаке болове када су јој доктори донели крупну бебу. Гледала је његове зелене очи и плакала. Није јој било добро.

Ствари су заиста кренула лоше – десетак сати после порођаја Естер је умрла од сепсе. Када је сазнао за изненадну Естерину смрт стари Астор је само дуго гледао у Ван Гогову „Звездану ноћ”.

Неколико дана касније организовао је сахрану за Естер у близини на јеврејском гробљу, а недељу дана касније преузео је бебу из породилишта на Звездари. Утучен, тешког хода, дошао је са гувернантом Милицом Мицом Антић, коју је пронашао преко пријатеља.

Мица је дошла у Београд из Сремских Карловаца. Имала је двадесетак година, лепушкаста, али строгих црта лица. Била је седмо дете из грађанске војвођанске породице, одгојена да буде фина и културна девојка. Завршила је високу школу и добро говорила језике. Свирала је клавир и добро кувала. Астор је дао доста новца како би непрекидно била уз малог Штефана који је изгубио мајку.

Немачки доктор који је породило Естер био је веома љубазан према Астору и Мици. Рекао је да није могао да учини ништа против природе која се окренула против Естер.

Ненадано су у болничку собу породилишта ушла два висока официра Вермахта и тражили да фотографишу бебу. Астор се није противио Немцима, нити је био у позицији за то. Није му било јасно зашто су они то учинили. Лекар је изашао врло брзо заједно са официрима. Изгледало је као да знају неку тајну коју Астор није могао да открије. Можда је лекар намерно лоше очистио постељицу како би Естер добила сепсу, но ко би у таквом трену размишљао о монструозним умовима. Бол за унуком била је језива, надвладавши срећу због њене бебе.

Мица се радовала Штефановом погледу. Имао је очи боје смарагда топле као извор радости. Одмах је заволела малог несрећника и подигла га на груди. Штефан није плакао. Ставили су бебу у плетену корпу са белом плахтом, покрили је ћебетом и однели кући која и није била тако далеко. Пара им је излазила на уста, а Штефан је плакао све време пута.

Кућа Мордекаја...

Штефан је као беба много плакао, а стари Астор се плашио да га не повреди и да плач не постане непрекидан. Није га обрезао као бебу, што је донекле било противно његовој вери. Могао је то и Јахуда да уради, али нису желели да малтретирају дете које је изгубило мајку. Пустили су да прође време...

Мица је ипак успела да заједно са седамдесетпетогодишњим Астором одгоји дете. Што се тиче подизања и васпитавања малог Штефана, много тога је било на њој. Била му је заиста друга мајка. Свакога дана ишли су по млеко за бебе у породилиште, а некада су долазиле дојиље у њихов дом. Имали су кућну помоћницу Зузану која је два пута недељно долазила да чисти. Мица се чврсто држала своје позиције гувернанте и желела је најбоље за малог дечака. Требало је много њеног труда и времена, да га научи да говори и хода. Све је код Штефана ишло у своје време. Релативно лако је проходао, још лакше проговорио. Обожавао је да се игра сам са собом и са играчкама у спаваћој соби претвореној у дечју, где је креветац врло брзо заменио месингани кревет. Омиљена играчка био му је мали немачки борбени авион модел *Месершмит*.

Мица је спавала у малој гостињској соби поред Штефанове. Свог прадеду Астора, звао је деда, тако да му је то остало попут неке посебне ознаке за читав живот. Деда Астор углавном није излазио из велике дневне салонске собе, осим до трпезарије. Само понекад је због својих проблема са кичмом успевао да се